

Zo fout nog niet

Elke ochtend werken de kinderen aan hun contractwerk. Ze zijn gewend om hun eigen contractbrief in te vullen. Per week bespreken we een ander onderdeel, wat aandacht moet krijgen. Items als, zelfstandigheid, samenwerken, aflopende instructie enz. zijn aan bod geweest. Zelfcorrectie vond ik erg lastig. De kinderen keken al enige tijd niet echt goed meer na. De meeste corrigeerden wel, maar een echt leermoment was het niet.

Toen ik aan het einde de dag zat na te kijken, vielen mij twee schriften op. Een schrift met tien rekenfouten en een schrift met vier spellingsfouten. Ik nam het gemaakte werk over op het bord. De volgende ochtend bespraken we het. Aanvankelijk was iedereen het er over eens dat de tien rekenfouten slechter waren dan de vier spellingsfouten. Toen we de typen fouten beter bekeken bleek dat de rekenfouten alleen maar het vergeten van een nul was, bij de vermenigvuldigingen boven het tiental. De vier spellingsfouten waren vier verschillende categorieën. Ieder kind wist dat dat vier keer een oefenboekje was. Vanaf die dag was het een sport om zo min mogelijk fouten over te houden na de correctie. Weken lang stond nakijken weer gelijk aan leren. Maar zoals met elk wonder: Naarmate de tijd verstreek moesten nieuwe interventies soelaas bieden.

Marcel van Herpen